

Arrest

nr. 157 906 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (O.V.), verklaarde de Oekraïense nationaliteit te bezitten en van Roemeense etnie te zijn. U werd op X1972 te StaXnivtsy geboren en was woonachtig in Terablecha. Sinds uw huwelijk in 1990 was u het slachtoffer van zwaar huiselijk geweld vanwege uw echtgenoot. U moest omwille van het geweld meerdere malen in het ziekenhuis worden verzorgd. Ook uw dochter, (O.M.) (ov X), werd door uw echtgenoot gedurende vele jaren mishandeld. Het geweld tegen u en uw dochter bleef voortduren tot hij in 2014 officieel van u scheidde en naar Rusland vluchtte omdat hij in het kader van de militaire mobilisatie door de Oekraïense autoriteiten werd opgeroepen. Niettemin besloot u samen met uw zoon,

(O.G.) (ov 7.942.048) het land te verlaten en vroeg op 15/09/2014 asiel in België aan. Uw dochter had reeds vroeger het land verlaten. Omwille van haar Hongaars visum werd haar asielaanvraag op 08/09/2014 niet overweging genomen door de Belgische autoriteiten gezien Hongarije volgens de Dublin II verordening verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van haar asielaanvraag. Om uw relaas te ondersteunen legde u volgende documenten neer: de binnenlandse paspoorten van u en uw zoon, attesten van echtscheiding, van de voogdij en de beslissingsmacht over en voor uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, het bewijs van invaliditeit van uw zoon (die het syndroom van Down heeft) en het bewijs dat u en uw zoon gratis het openbaar vervoer mogen gebruiken.

B. Motivering

Uit uw relaas blijkt dat uw enige asielmotief het huiselijk geweld van uw ex-echtgenoot tegen u en uw dochter betreft. Echter slaagde u er niet in een gegronde vrees zoals bepaald in de Vluchtelingconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen.

Voorafgaand dient te worden gesteld dat u geen enkel bewijsstuk naar voor brengt waaruit blijkt dat u gedurende (tientallen) jaren het slachtoffer bent geweest van huiselijk geweld. U gaf aan dat u vele keren naar het ziekenhuis werd gebracht, maar dat uw man altijd alles regelde zodat u geen enkel medisch attest kan voorleggen waaruit het geweld vanwege uw ex-echtgenoot blijkt (CGVS p.7, 9). Bijgevolg kan geen objectieve inschatting worden gemaakt van de aard en de ernst van het door u verklaarde geweld tegen u en uw dochter.

Op basis van uw verklaringen dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk kan maken dat er actueel een gegronde vrees voor vervolging bij u aanwezig is. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de persoon voor wie u een vrees inroept intussen naar Rusland is gevlucht. Gezien enkel deze persoon uw vrees betreft en hij zich actueel niet meer in uw land van herkomst bevindt, kan logischerwijs niet worden aangenomen dat u bij terugkeer een risico op vervolging loopt. Bovendien kan redelijkerwijs worden verondersteld dat uw (ex)echtgenoot weinig drijfveer heeft om Rusland te verlaten en naar Oekraïne terug te keren daar hij in het kader van een militaire mobilisatie niet op de aan hem verstuurde convocaties is ingegaan (CGVS p.2). Bijgevolg kan uw (ex)echtgenoot door de Oekraïense autoriteiten als dienstweigeraar gecatalogeerd worden en riskeert hij hiervoor een gevangenisstraf. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat jullie reeds officieel gescheiden zijn en dat hij het was die het initiatief nam om een scheiding aan te vragen wat er dan ook geenszins op wijst dat hij überhaupt nog met u wil verder leven. Gevraagd waarom hij van u wilde scheiden terwijl u aangaf dat hij u nooit met rust zou laten, had u hier geen verklaring voor. Waarom hij u nog zou zoeken kon u evenmin zeggen (CGVS p.2-3, 10). Op basis van bovenstaande vaststellingen zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat u bij terugkeer een risico op vervolging loopt vanwege uw ex-man gezien hij zich buiten uw land van herkomst bevindt en weinig belang heeft om terug te keren aangezien hij strafrechtelijk vervolgd kan worden en gezien hij het initiatief nam om van u te scheiden wat niet in overstemming kan worden gebracht met uw bewering dat hij u nooit met rust zou laten.

Naast het feit dat u niet aannemelijk kunt maken dat er actueel een vrees voor u is, blijkt uit uw verklaringen dat u weinig of geen inspanningen heeft geleverd om het huiselijk geweld tegen u en uw dochter vanwege uw (ex)echtgenoot bij de Oekraïense autoriteiten aan te klagen. Gezien het geweld vele jaren aanhield en ook uw (toen minderjarige) dochter het slachtoffer van zijn gewelddadig gedrag was, kon worden verwacht dat u minstens enige inspanning zou hebben geleverd om het geweld vanwege uw echtgenoot aan te klagen. Echter blijkt uit uw verklaringen dat u nooit een formele klacht tegen uw man hebt ingediend. In 1994 hebt u de politie wel eens laten komen na een echtelijke ruzie. Echter lieten zij uw man direct vrij nadat ze hem hadden meegenomen (CGVS p.8, 5, 6-7). Niettemin kon van u verwacht worden dat u minstens poogde een formele klacht in te dienen en zich niet baseert op een halfslachtig optreden van de politie in 1994 (zonder dat u een klacht had ingediend) om te stellen dat bescherming niet mogelijk is. U gaf hieromtrent wel aan dat uw man connecties had bij de politie, al kon dit niet overtuigen. Zo werkte hij, voor zover u weet, sinds 1991 niet meer als agent gezien hij toen als telewerkbediende begon te werken (CGVS p.6). Het loutere feit dat hij 24 jaar geleden werkzaam was bij de politie kan dan ook niet overtuigen dat uw ex-man (zeker actueel) nog steeds over verregaande connecties binnen de politie en het gerecht zou beschikken die het indienen van een klacht tegen hem zinledig maakt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat de Oekraïense autoriteiten bepaalde wettelijke initiatieven genomen hebben om het huiselijk geweld in Oekraïne tegen te gaan en blijkt dat de politie wel degelijk klachten opneemt en er bepaalde beschermingsinitiatieven voor de betrokkene (al is er zeker nog marge tot verbetering) kunnen worden genomen (zie landeninformatie). Bovendien is de kans bestaat dat er reeds een strafzaak tegen uw ex- man loopt of zal worden opgestart voor dienstweigering wat evenmin in zijn voordeel kan spelen. Daarnaast bestaan in Oekraïne verscheidene organisaties, waarvan 'la strada' de bekendste is, die zich (onder meer) inzetten voor slachtoffers van huiselijk geweld en op meerdere vlakken bijstand verlenen. Bovendien voorzien zij

ook (weliswaar in beperkte mate) in opvangcentra (zie landeninformatie). Niettemin verzuimde u enige inspanning te doen om informatie te verkrijgen over het bestaan van dergelijke organisaties (CGVS p.7-8). Alvorens men zich op internationale bescherming kan beroepen, dient men afdoende inspanningen te hebben gedaan om in het land van herkomst bescherming te bekomen of minstens aannemelijk maken dat dergelijke bescherming überhaupt niet voorhanden is. Op basis van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u dit geenszins gedaan hebt wat de gegrondheid van uw asielmotief dan ook verder ondermijnt.

Betreffende het feit dat uw zoon aan het syndroom van down lijdt, dient te worden gesteld dat dit geen asielmotief betreft van uwentwege wat wordt bevestigd door het feit dat u stelde dat indien het geweld van uw man niet had plaatsgevonden u uw land niet zou zijn ontvlucht. Het loutere feit dat er geen of onvoldoende leervoorzieningen voor uw zoon in Oekraïne aanwezig waren, is op zich onvoldoende om als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming te worden gezien (CGVS p.10).

Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat uw louter Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie provincie Chernivitsi waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De binnenlandse paspoorten van u en uw zoon bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven. Het bewijs van invaliditeit en het attest dat recht geeft op het gratis gebruik van openbaar vervoer toont aan dat uw zoon bepaalde beperkingen heeft en hierdoor bepaalde voordelen geniet wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. De attesten van echtscheiding, van de voogdij en de beslissingsmacht over en voor uw zoon tonen deze zaken aan, maar worden in bovenstaande niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Omtrent het ontbreken van bewijsstukken en de mogelijkheden tot bescherming, doet zij gelden:

“Verzoekende partij wenst op te merken dat zij reeds vele jaren het slachtoffer is van huiselijk geweld en dat ook haar dochter reeds meerdere jaren verkracht werd door haar vader en echtgenoot van verzoekende partij. Verzoekende partij kon niet naar de politie gaan, gezien haar man goede contacten en bijzonder veel invloed had. Verzoekende partij wist ook dat zij voor elke klacht die zij neerlegde, mishandeld en vernederd zou worden en haar kinderen in gevaar bracht.

Verzoekende partij wenst bovendien op te merken dat het niet zo verwonderlijk is dat haar man ervoor kon zorgen dat er geen enkel bewijsstuk boven water kwam van alle mishandelingen. Vrouwen hebben in Oekraïne niet dezelfde rechten als mannen en worden vaak als tweederangsburgers behandeld.

Verzoekende partij meent dan ook dat haar asielrelaas met enige voorzichtigheid moet worden behandeld, rekening houdend met de situatie in haar land van herkomst en er niet zondermeer van kan worden uitgegaan dat de gelijkheid tussen mannen en vrouwen zoals wij die in België kennen kan doorgetrokken worden naar Oekraïne om dan te besluiten dat het asielrelaas van verzoekende partij niet ongeloofwaardig is en dat haar vrees voor vervolging en onmenselijke en vernederende behandeling niet gegrond is.

Verzoekende partij en haar twee kinderen werden door haar echtgenoot als zijn eigendom behandeld. Hij sloeg verzoekende partij bont en blauw, verkrachtte zijn dochter en aanvaardde zijn zoon niet omdat hij het syndroom van Down heeft.

Verzoekende partij meent dat, louter en alleen omdat het in casu interfamiliale mishandeling betreft, dit niet ipso facto betekent dat zij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Immers, één van de redenen waarom de mishandeling voor tientallen jaren heeft kunnen doorgaan, is het feit dat de Oekraïense overheid op geen enkel ogenblik bescherming kon bieden aan verzoekende partij en haar kinderen. Ook werkte de echtgenoot van verzoekende partij jaren bij de politie en was hij hoofdsergeant met connecties die aanklachten tegen hem konden laten verdwijnen.

Gezien de hoge corruptiegraad in het land, is alles en iedereen er te koop en omkoopbaar, reden waarom de echtgenoot van verzoekende partij nooit werd vervolgd voor al zijn gruweldaden. Verzoekende partij is zo vaak mishandeld geweest dat zij het zichzelf niet meer herinnert.”

Verzoekster stelt te hebben getracht dit zo goed mogelijk uit te leggen en citeert enkele passages uit het gehoorverslag van het CGVS. Noch de autoriteiten, noch haar eigen familie hielp haar. Zij en haar kinderen stonden machteloos tegenover haar echtgenoot.

Verzoekster vervolgt:

“De mishandelingen die verzoekende partij heeft moeten ondergaan, zijn moeilijk onder woorden te brengen, zij is er nog steeds door getraumatiseerd en heeft haar gehele asielrelaas al wenend verteld.”

Aangaande de actualiteit van haar vrees, doet verzoekster gelden:

“Wat betreft het feit dat haar man ondertussen naar Rusland is gevlucht, wenst verzoekende partij het volgende te verduidelijken. Het feit dat hij heen en terug gaat tussen Rusland en Oekraïne betekent hoegenaamd niet dat hij verzoekende partij en haar kinderen met rust laat. Integendeel, verzoekende partij heeft haar vlucht gepland in een tussenperiode dat zij zeker wist dat haar man niet in het land was, maar hij gaat telkens heen en weer, telkens wanneer hij denkt te kunnen worden gemobiliseerd om mee te vechten in de oorlog, verdwijnt hij voor een periode, om dan later weer op te duiken en door te gaan met zijn barbaarse gedragingen. Verzoekende partij heeft ook duidelijk gesteld haar vlucht te hebben georganiseerd in een tussenperiode dat zij zeker wist dat hij er niet onmiddellijk achter zou komen”

Verzoekster citeert in deze een passage uit het gehoorverslag van het CGVS. Verder voert zij aan:

“Het is niet serieus van verwerende partij er zomaar van uit te gaan dat de echtgenoot van verzoekende partij zich niet meer in het land bevindt. De kans is reëel dat hij thans terug in Oekraïne is en de gevolgen van verzoekende partij en haar kinderen terug te sturen naar hun land van herkomst zijn niet te overzien. Zij dreigen immers opnieuw in levensbedreigende omstandigheden terecht te komen waaruit zij een tweede keer niet levend zullen uitkomen.

Verwerende partij kan verzoekende partij bezwaarlijk verwijten niet genoeg inspanningen te hebben gedaan om klacht in te dienen tegen haar echtgenoot. Zoals hierboven reeds uitvoerig werd uiteengezet, heeft verzoekende partij meermaals geprobeerd hulp te zoeken, maar zij bevond zich in een enorm zwakke positie, gezien de connecties van haar man en de corruptie in haar land. Haar man is zelf een politieagent geweest en kan onbestraft zijn weg gaan met verzoekende partij en haar kinderen. Het grootste angst van verzoekende partij was dan ook niet haar eigen leven, maar dat van haar kinderen, want haar echtgenoot maakte geen onderscheid in wie hij het ziekenhuis in sloeg.

In haar land van herkomst kan verzoekende partij geen bescherming genieten, gezien zij nergens terecht kan, zonder dat haar man haar vindt of de mensen omkoopt om alle het bezwarend materiaal te doen verdwijnen.

Verzoekende partij is met haar laatste krachten naar België gevlucht in de hoop een menswaardig leven te kunnen leiden, en in de hoop haar kinderen wat rust en veiligheid te bieden. Zij hebben heel hun leven onderdrukt geleefd, en dat laat nog steeds zijn sporen na. Zelfs tijdens het gehoor werd verzoekende partij meermaals onwel omdat zij alles moest herleven

(...)

Verzoekende partij zag geen andere enkele mogelijkheid dan haar land te ontvluchten en met de hulp van enkele vrienden en haar laatste centen heeft zij haarzelf en haar kinderen weggehaald uit de onmenselijke situatie die al jaren aansleepte zonder iemand hiertegen iets ondernam. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet welke inspanningen zij nog meer had kunnen leveren, om verwerende partij ervan te overtuigen dat zij alles in haar mogelijkheden heeft gedaan om het geweld van haar man tegen haar en haar kinderen aan te klagen.

Tenslotte wenst verzoekende partij op te merken dat het inderdaad haar echtgenoot is geweest die de echtscheiding heeft aangevraagd, doch enkel omdat het hem beter uitkwam om op papier als een vrijgezelle man door het leven te gaan. Echter, in de praktijk hield dit hoegenaamd niet in dat hij verzoekende partij en haar kinderen met rust liet. Integendeel, zoals reeds gesteld, beschouwde hij hen als zijn eigendom en de echtscheiding op papier weerhield hem er niet van zijn mishandelingen en onmenselijke behandeling gewoon voort te zetten.”

Volgens verzoekster kan niet anders dan besloten worden dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft en dat zij weldegelijk gevaar loopt in haar land van herkomst.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat uw louter Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk”

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, gezien zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt daarbij bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster ter staving van haar voorgehouden asielmotieven geen bewijzen bijbrengt. Dat haar man steeds alles regelde en er in Oekraïne voor kon zorgen dat er geen bewijsstukken van de mishandelingen opdoken, kan dit niet verklaren. Indien verzoekster daadwerkelijk decennialang op dermate ernstige wijze zou zijn mishandeld als zij voorhoudt, kan worden aangenomen dat zij hiervan op heden toch enig medisch attest zou moeten kunnen bijbrengen. Zij gaf immers aan dat zij door haar man veelvuldig werd mishandeld, dat zij verschillende malen bewusteloos werd geslagen, dat hij haar vaak het ziekenhuis in sloeg, dat zij daarbij

verscheidene malen voor langere periodes diende te worden gehospitaliseerd, dat zij zo hard werd geslagen dat zij zich niet meer alles herinnert en dat zij door hem zelfs een keer bijna dood werd geslagen (administratief dossier, stuk 5, p.5-9). Gelet op deze verklaringen, kan worden aangenomen dat verzoekster op heden nog de sporen van de mishandeling zou dragen en deze medisch zou kunnen laten vaststellen.

Verzoekster legde bovendien incoherente verklaringen af omtrent haar relatie met haar ex-echtgenoot, nochtans een cruciaal gegeven in haar relaas. Bij de DVZ verklaarde zij dat zij haar man verliet en dat haar man slechts daarna naar Moskou vertrok. Verzoekster verklaarde bovendien duidelijk dat zij en haar man niet meer samen waren sedert ongeveer zes jaar geleden (hetzij sedert 2008). In 2014 zouden zij nadien officieel zijn gescheiden (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst, nr.3.5; stuk 9, verklaring DVZ, nr.14). Tijdens het gehoor bij het CGVS maakte verzoekster echter geen melding van het gegeven dat zij haar man reeds jaren zou hebben verlaten en dat zij reeds jaren niet meer samen waren. Integendeel blijkt uit haar verklaringen dat zij ook na 2008 en nog tot in 2014 bij haar man zou zijn gebleven. Zij gaf immers aan dat zij slechts nadat zij haar dochter (ongeveer een jaar voor het gehoor bij het CGVS) naar België stuurde, nadat de problemen in Oekraïne begonnen en nadat haar man (in 2014) vertrokken was besloot om bij hem weg te gaan. Ook uit haar overige verklaringen bij het CGVS blijkt duidelijk dat zij in de periode 2011-2013 nog samen was met haar man (administratief dossier, stuk 5, p.3, 7-8). Dat verzoekster dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop zij haar man zou hebben verlaten en sedert wanneer zij en haar man niet meer samen waren, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verzoekster legt ook in het onderhavige verzoekschrift verklaringen af die niet met haar eerdere gezegden kunnen worden gerijmd. In het verzoekschrift stelt zij dat haar echtgenoot haar en haar kinderen ook na de echtscheiding niet met rust liet en zijn mishandelingen en onmenselijke behandeling jegens hen gewoon voortzette. Bij het CGVS verklaarde zij echter dat haar man reeds voor de echtscheiding werd uitgesproken was gevlucht en gaf zij duidelijk aan dat het laatste contact met haar man dateerde van voor diens vlucht (*ibid.*, p.2-3).

Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan de door verzoekster (en haar dochter) ondergane mishandelingen, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoekster hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat zij daardoor op heden nog problemen zou riskeren bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekster bij het CGVS zelf aangaf dat de laatste en minstens de laatste ernstige mishandelingen door haar ex-man dateren van voor 2012 (*ibid.*, p.7). Het laatste contact met haar man dateert bovendien van voor diens vlucht begin 2014 (*ibid.*, p.2-3).

Hoe dan ook is verzoeksters ex-echtgenoot begin 2014 naar Rusland gevlucht, bevindt deze zich aldus niet langer in Oekraïne en kan logischerwijze niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar dit land jegens hem nog enige vrees zou dienen te koesteren. De bewering dat hij heen en weer reisde tussen Rusland en Oekraïne en dat de kans reëel is dat hij terug in Oekraïne is wordt in dit kader op generlei wijze gestaafd. Verzoekster vermeldde dit nooit eerder. Bij het CGVS verklaarde zij daarenboven zelf meermaals in duidelijke bewoordingen dat zij dacht dat haar man niet durfde terugkeren. Zo gaf zij aan dat hij vluchtte om niet naar het leger te moeten gaan en dat hij reeds verscheidene convocaties ontving. Even verder herhaalde zij dat haar man haar na diens vlucht niet meer kwam opzoeken omdat hij heel dikwijls convocaties kreeg. Zij gaf aan dat zij dacht dat hij daarom schrik had om terug te komen. Later gaf zij nogmaals duidelijk aan dat haar man na de convocaties niet meer kwam omdat hij schrik had en niet wilde strijden. Even verder stelde zij weliswaar schrik te hebben dat haar man ooit zou terugkeren wanneer de rust in het land zou zijn weergekeerd doch deze vrees is louter toekomstig en puur hypothetisch. Verzoekster bleek over geen concrete gegevens te beschikken waaruit afgeleid zou kunnen worden dat haar ex-man zinnens zou zijn terug te keren naar Oekraïne (*ibid.*, p.2, 4, 7, 9). Bovendien wordt er in de bestreden beslissing met recht op gewezen dat haar ex-man geen drijfveer heeft om terug te keren naar Oekraïne nu deze aldaar kan worden beschouwd als dienstweigeraar en strafrechtelijke vervolging riskeert vanwege de Oekraïense autoriteiten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst problemen zou riskeren door haar ex-man. Kritiek op de overvloedige motieven inzake haar nalatigheid om bescherming te zoeken en inzake eventuele beschermingsmogelijkheden is dan ook niet dienstig.

Evenmin kan worden aangenomen dat verzoekster en haar zoon louter ingevolge het gegeven dat deze laatste lijdt aan het syndroom van Down problemen zouden riskeren bij een terugkeer naar hun land van

herkomst. Vooreerst bevindt zich nergens informatie in het dossier en brengt verzoekster evenmin enige informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij daardoor problemen zouden kunnen ondervinden in hun land van herkomst. Dat dit niet zo is, blijkt voorts uit het feit dat verzoekster in de vragenlijst van het CGVS noch in haar hoofde, noch in hoofde van haar zoon concrete, hieraan verbonden problemen aanhaalde. Zij formuleerde in de vragenlijst nergens enige hiermee verbonden vrees en ontkende eenduidig andere problemen te hebben gekend dan de in de vragenlijst aangehaalde problemen (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst). Bij het CGVS haalde verzoekster wel aan dat haar zoon toen deze negentien was (hetzij omstreeks 2010) en naar aanleiding van een incident in het kader waarvan zij de politie contacteerde samen met haar man werd meegenomen en werd opgesloten in een instelling. Zij stelde echter duidelijk dat hij daar niet lang bleef omdat zij weigerde toestemming te geven en hem ging halen. Aangezien dit incident jaren geleden plaatsvond, verzoeksters weigering voldoende was om haar zoon uit de instelling te krijgen, zich sedertdien geen nieuwe feiten voordeden en verzoekster bovendien de volledige voogdij over haar zoon geniet, kan niet worden aangenomen dat haar zoon nog zou riskeren te worden opgesloten in een instelling (administratief dossier, stuk 5, p.5). Tevens haalde verzoekster aan dat zij in het verleden probeerde haar zoon naar school te sturen doch dat hij terug naar huis werd gestuurd. Dat verzoekers zoon van school werd gestuurd, is echter onvoldoende ernstig om te spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade. Verzoekster stelde bovendien duidelijk dat zij zich hierbij na enige tijd gewoon heeft neergelegd (*ibid.*, p.10). Daarenboven blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing duidelijk dat het feit dat haar zoon aan het syndroom van Down lijdt in haar hoofde geen asielmotief uitmaakt en geen reden vormde waarom zij haar land van herkomst samen met haar zoon heeft verlaten. Zij gaf uitdrukkelijk aan dat zij haar land niet zou zijn ontvlucht indien het geweld vanwege haar man niet had plaatsgevonden.

De door verzoekster neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') wordt in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in verzoeksters land en regio van herkomst voorts met recht gemotiveerd:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie provincie Chernivitsi waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt."

Verzoekster onderneemt niet de minste poging om de voormelde motivering of de informatie waarop deze is gesteund te weerleggen.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer

naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS